

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) odmawia zasądzenia od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje adwokatowi Z. C. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w [...] kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych, powiększoną o należny podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda J. K. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 listopada 2013 r., mocą którego oddalone zostało jego powództwo przeciwko pozwanemu Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę 83 766,45 złotych z tytułu odszkodowania, łącznie dla powoda i H. K. z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia.

Oddalenie powództwa nastąpiło ze względu na brak przesłanek odpowiedzialności ubezpieczyciela. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się naruszenia przez pozwanego art. 385¹ k.c. przez posłużenie się przez niego klauzulą niedozwoloną w określaniu warunków prawnych zawartej umowy ubezpieczenia.

W skardze kasacyjnej ustanowiony z urzędu pełnomocnik powoda zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 479⁴³ w związku z art. 365 § 1, art. 366 i art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie związania Sądu drugiej instancji „zagadnieniem prejudycjalnym rozstrzygniętym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 19 września 2011 r. w sprawie XVII AmC [...]”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o nie przyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa pod pojęciem tym należy rozumieć sytuację, w której skarga kasacyjna jest uzasadniona w sposób ewidentny, możliwy do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka, bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań. W sytuacjach tych istnieć musi zatem rażąca wadliwość zaskarżonego orzeczenia, możliwa do weryfikacji na podstawie wniesionej skargi (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 550/14, nie publ. oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.). Jedynie w takiej sytuacji dojść może do spełnienia publicznego celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, który na gruncie przesłanki oczywistej zasadności wyraża się w możliwości uchylenia orzeczeń w ewidentny sposób naruszających porządek prawny.

Argumentacja skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, by sytuacja taka mogła mieć miejsce w rozpoznawanej sprawie. Twierdzenie o braku uwzględnienia przez Sąd drugiej instancji wcześniejszego prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, które skarżący wskazał jako jedyną podstawę oczywistej zasadności, w okolicznościach sprawy nie wskazuje na ewidentne naruszenie art. 365 § 1 k.p.c. Problem granic prawomocności i mocy wiążącej orzeczeń stwierdzających niedozwolony charakter postanowienia wzorca umowy stanowił jak dotąd przedmiot licznych wypowiedzi orzecznictwa, w tym Sądu Najwyższego. Ostatecznie został on wyjaśniony w uchwale siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 17/15 (nie publ.). Na tym tle prawidłowość rozumowania Sądu drugiej instancji nie budzi jakichkolwiek istotnych zastrzeżeń, które odpowiadałyby przesłance z 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. Ze względu na wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną po terminie, nie istniała podstawa do zasądzenia na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego. O kosztach postępowania należnych pełnomocnikowi reprezentującemu powoda z urzędu rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 - tj. ze zm.).